

[Aksel Larsen.]

Smaadrenge; og jeg afventer med Interesse Besked om, hvilken af disse Roller de to kommunistiske Folketingsmænd spiller i det ærede Medlem Hr. Ragers Indbildning, eller om han anser os for at være saa store Kapaciteter, at vi spiller dem alle. (Afbrydelse: Det ærede Medlem Hr. Rager er en af de smaa Drænge). Jeg ved ikke rigtigt, om det ærede Medlem Hr. Rager er en af de smaa Drænge; jeg ved, at hvis den slette Regent, det vil sige, det bestaaende Samfund, skulde være henvist til at klare sig ved det ærede Medlem Hr. Ragers Forsvar, saa vilde det Forsvar ikke være mere bevendt end det, Rane Jonsøn præsterede. Det er ganske indlysende, at hvis vi træffer en saa slet Regent, som det bestaaende Samfund er, har vi i Sinde at forsøge at faa denne slette Regent afskaffet; og det betinger vor Stilling til det kapitalistiske Samfund, og det betinger ogsaa vor Stilling til den Krisepolitik, som tager Sigte paa at lægge Byrderne ved Krisen i stadig stigende Grad paa den arbejdende Befolknings Skuldre og fritage de rige, og det er jo det, der er Tale om med et Lovforslag som dette.

Først om Aarsagen til Lovforslagets Fremsettelse. Det er angivelig den meget omfattende og meget langvarige Arbejdsløshed. Det er jo glædeligt, at det efterhaanden synes at være gaaet op for Regeringen og Regeringspartierne, at der er Arbejdsløshed her i Landet. Det er halvandet Aar siden Regeringens politiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, fra denne Talerstol erklærede, at der er i Danmark skabt et „Læbælte mod Arbejdsløsheden“, og naar dette Læbælte er plantet, maa man jo gaa ud fra, at enten er Arbejdsløsheden forsvundet, eller ogsaa er den ikke saa farlig, at det er værd at gøre noget ved den. Nu faar vi altsaa at vide, at der er Arbejdsløshed, og det er endelig nødvendigt, at det offentlige gør noget alvorligt for at afhjælpe denne Arbejdsløshed. Det er behageligt, siger jeg, at vi endelig faar den fuldkomne offentlige Erkendelse fra Regeringen af, at Regeringens Form og Metode hidtil ikke har været vellykket til at afhjælpe Arbejdsløsheden, og at Læbættet, hvormed det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente Socialreformen, har nogle meget slemme Huller, hvorigennem Vinden suser og Sneen flyger.

Hvad angaar de foreslaede Arbejder, kan vi ikke have noget synderligt imod, at de bliver udført. Tværtimod, vi har fra kommunistisk Partis Side ved mange Lejligheder stillet Krav om, at der blev iværksat offentlige Arbejder til Arbejdsløshedens Be-

kæmpelse, og vi har ved forskellige Lejligheder paapeget netop saadanne forskellige Arter af Arbejde, som der her foreslaas. Men naar vi har gjort det, har vi af Socialministeren faaet at vide, at det var helt hen i Vejret, det var den rene Vildskab. Ja, Socialministeren spidser Øre, og det er der ikke noget at sige til, for naar man har meget om Ørene, kan det knibe at huske det hele; men jeg erindrer, at Socialministeren engang producerede sig som Journalist og i „Social-Demokraten“ søgte fuldkommen at myrde en Plan til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, som jeg havde været med til at udarbejde: den duede aldeles ikke; og jeg kan ikke se, at den, hvad Arbejdets Art angaar, skiller sig fra det her foreslaaede, ud over at jeg forlangte et meget stærkt udvidet Boligbyggeri af Hensyn til de Boligforhold, som Arbejderklassen er prisgivet.

Men vi kan ikke give vor Tilslutning til den Maade, hvorpaa man har tænkt sig at gennemføre dette Arbejde. Det er, som jeg siger, en Selvfølgelighed, det ved enhver, som gennemlæser Lovforslaget, at man har ikke tænkt sig for Alvor at skaffe Folk Arbejde. Man har tænkt sig at gøre det, som man kalder at „modvirke Demoralisationen“ blandt de arbejdsløse, og dette sker ved, at dem, der har gaaet længst, skaffer man Beskæftigelse fra 16 til 32 Timer om Ugen. Ja, for enhver Arbejder og for enhver arbejdsløs er dette i Grunden tilstrækkeligt til Karakteristik af Lovforslaget; det ved Socialministerens Hovedorgan ogsaa, og derfor har dette Blad i sine politiske Kommentarer paa den ledende Artikels Plads ikke haft Mod til at nævne de 16 Timer, men har paastaet, at Forslaget tager Sigte paa at skaffe de arbejdsløse Arbejde 3 eller 4 Dage om Ugen, medens Sandheden er: 2, 3 eller 4 Dage om Ugen.

I Beregningerne over Forslagets økonomiske Virkninger faar vi at vide, at man takserer den Udgift, det offentlige har til Understøttelse af en arbejdsløs, til i Gennemsnit 800 Kr. om Aaret, og saa siger man, at det vil kun koste ca. 1 000 Kr. i Gennemsnit at beskæftige de arbejdsløse efter denne Lov, altsaa er det en Fordel for Samfundet, at vi gennemfører Loven. Det er sandsynligt, at disse Beregninger er rigtige, men disse 800 Kr., som man efter Socialministerens egne Beregninger i Gennemsnit giver de arbejdsløse, dem, der er berøvet enhver Hjælp fra Kasserne, de er et saa lavt Beløb, saa man, jfr. Socialministerens egne Ord, hverken kan leve eller dø deraf. Mener Socialministeren da, at en Forhøjelse paa